

Arrest

nr. 308 176 van 12 juni 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. MILLEN
Tongersesteenweg 4 / 1
3730 HOESELT

tegen:

de stad LOMMEL, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 28 december 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Lommel van 19 september 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (zonder bevel om het grondgebied te verlaten) (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat J. MILLEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. BOYDENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 15 maart 2023 een aanvraag in van een verklaring van inschrijving (bijlage 19) bij het gemeentebestuur van Lommel.

1.2. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Lommel nam op 19 september 2023 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 30 november 2023, per aangetekend schrijven, in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van (...) artikel 51, § 1 derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving (...), die op 15-03-2023 werd ingediend door:

Naam: V.(...)

Voorna(a)m(en): W.(...) M.(...) H.(...)
Nationaliteit: Nederland
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister (...)
Verblijvende te

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Inschrijvingsbewijs handelsregister in het buitenland en bewijs ziektekostenverzekering (geldig voor lang verblijf)
(...)”

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) schrijft voor dat verweerder binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij zij een nota met opmerkingen kan voegen.

2.2. Verweerder werd op 5 januari 2024 per aangetekend schrijven in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en desgevallend een nota met opmerkingen in te dienen.

2.3. Slechts op 17 mei 2024 maakte de verwerende partij per aangetekend schrijven het administratief dossier over, waardoor de termijn uit artikel 39/81, tweede lid van de vreemdelingenwet ruimschoots werd overschreden.

2.4. Artikel 39/59, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer verweerder het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, de door de verzoeker vermelde feiten als bewezen worden geacht tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

2.5. Ter terechtzitting stelt de aanwezige raadsman van de verwerende partij dat hij laattijdig werd aangesteld in deze procedure. Voorts houdt hij een mondeling pleidooi waarbij hij uiteenzet hoe de contacten tussen verzoeker en het stadsbestuur van Lommel verlopen zijn en waarbij hij ingaat op de middelen die in het verzoekschrift werden aangevoerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het vertrouwens- en het rechtszekerheidsbeginsel. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“1. Het vertrouwensbeginsel is een van de beginselen van behoorlijk bestuur waarbij verzoeker in casu een aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden indiende op 15 maart 2023 en omtrent deze aanvraag een beslissing werd genomen op datum van 19 September 2023, oftewel 6 maanden na de aanvraag die werd ingediend door verzoeker.

2. Verzoeker is van mening, doordat een termijn van meer dan zes maanden verstreek sinds zijn aanvraag, dat hij erop mocht vertrouwen dat verweerder, als overheid, impliciet instemde met een verblijf van meer dan drie maanden voor verzoeker en dat (daarnaast) deze (rechts)zekerheid geschonden werd door de beslissing van verweerder.

3. Het eerste middel is ontvankelijk en gegrond.”

3.2. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

3.3. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RVS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

3.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat noch het rechtszekerheids- noch het vertrouwensbeginsel impliceren dat een aanvraag voor een verklaring van inschrijving afgehandeld moet worden binnen zes maanden. Verzoeker slaagt er helemaal niet in om met zijn betoog aannemelijk te maken dat het feit dat de behandelingstermijn van zijn aanvraag de duur van zes maanden overschreed, een schending zou uitmaken van deze beginselen. Hij toont immers niet aan dat er in zijn hoofdte rechtsonzekerheid is ontstaan of dat de overheid bepaalde rechtmatige verwachtingen zou hebben gefnuikt.

3.5. Ten overvloede wijst de Raad erop dat het eerder verzoeker zelf is die bepaalde verwachtingen niet heeft ingelost. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat hij verzuimd heeft om bepaalde stukken neer te leggen: *“inschrijvingsbewijs handelsregister in het buitenland en bewijs ziektekostenverzekering (geldig voor lang verblijf)”*. Verzoeker kon er bijgevolg helemaal niet op vertrouwen dat het bestuur impliciet zou instemmen met zijn aanvraag.

3.6. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van het rechtszekerheids- en/of het vertrouwensbeginsel.

Het eerste middel is ongegrond.

3.7. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 32 van de Belgische Grondwet, van de motiveringsplicht en van zijn rechten van verdediging. Verzoeker licht zijn middel toe als volgt:

“1. Het art. 32 Grondwet bepaalt:

leder heeft het recht elk bestuursdocument te raadplegen en er een afschrift van te krijgen, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald door de wet, het decreet of de regel bedoeld in artikel 134

2. In de bestreden beslissing wordt niet vermeld dat verzoeker over de mogelijkheid beschikt om in het kader van het indienen van een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring van verweerster in de mogelijkheid wordt voorzien om het administratief dossier van verweerster te kunnen inkijken.

Dit teneinde in casu te kunnen nagaan wat verweerster bedoelt met “inschrijvingsbewijs handelsregister in het buitenland en bewijs ziektekostenverzekering (geldig voor lang verblijf).

Doordat dit niet verder vermeld wordt is verzoeker van oordeel dat daardoor de (administratieve) beslissing van verweerster niet integraal en volledig ter kennis is gebracht wan verzoeker waardoor verzoeker niet de gelegenheid krijgt om kennis te nemen van de concrete elementen tot afwijzing van een verblijf van meer dan driemaanden zodat verzoeker zijn recht van verdediging niet ten volle kan uitvoeren bij de betwisting van de thans bestreden beslissingen.

3. Het tweede middel is ontvankelijk en gegrond.”

3.8. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 32 van de Grondwet luidt als volgt:

“Ieder heeft het recht elk bestuursdocument te raadplegen en er een afschrift van te krijgen, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald door de wet, het decreet of de regel bedoeld in artikel 134.”

3.9. Aangezien verzoeker een kopie van de bestreden beslissing als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 1), beschikt hij over een afschrift van het bestuursdocument en blijkt dat deze Grondwetsbepaling *in casu* werd nageleefd. In artikel 32 van de Grondwet kan voorts nergens worden gelezen dat een bestuursdocument een mogelijkheid tot inzage in het administratief dossier moet vermelden.

3.10. In zoverre verzoeker beweert dat zijn rechten van verdediging geschonden zouden zijn, wijst de Raad erop dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op zuiver administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 18 september 2009, nr. 196.182; RvS 4 april 2007, nr. 169.748). De schending ervan kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

Er werd geen schending aangetoond van artikel 32 van de Grondwet.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	F. TAMBORIJN
--------------	--------------